

عنوان مقاله:

مادر یا معشوق ادیبی در سنت های ادبی غزل فارسی

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات زبان و ادبیات غنایی، دوره 3، شماره 7 (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

جبار نصیری - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات حماسی دانشگاه اصفهان

مریم قائدی خواه - دانشجوی کارشناسی ارشد زبان و ادبیات فارسی دانشگاه سمنان

خلاصه مقاله:

معشوق غزل فارسی باچهره مبهم و مه آلود، یکی از موضوعاتی است که به سختی می توان نظری جامع وشامل را در باره آن بیان کرد. در این نوشتار از زاویه روانکاوی فروید به تحلیل و بررسی این مخاطب یا معشوق پرداخته می شود تا همزمان با آوردن نمونه های شعری و بیان سنت های غزل فارسی مطرح شود که مخاطب اصلی وبنیادی در غزل عاشقانه فارسی در واقع مادر یا شخصیتی با ویژگی های مادر گونه است. مادری که از دیدگاه کودک تثبیت شده در دوره دهانی رشد (یکی از مراحل رشد روانی - جنسی روانکاوی فروید) به او در غزل های فارسی پرداخته می شود. روش پژوهش در این مقاله، توصیفی - تحلیلی است که به صورت کتابخانه ای انجام شده است.

کلمات کلیدی:

غزل، معشوق، روان کاوی، کودک، مادر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1279611>

